

LA UNITAT I JESÚS ABANDONAT

Chiara Lubich

La unitat i Jesús Abandonat

Pròleg de Jesús Castellano

Títol original: *L'Unità e Gesù Abbandonato*

© 1984, Città Nuova Editrice

Traducció: *Cinto Busquet*

Disseny de coberta i maquetació: *Antonio Santos*

Il·lustració de coberta: *Andrii Pokaz, Abstract backgrounds*

© De la traducció catalana: Editorial Ciutat Nova

www.ciutatnova.org

© 2016, Editorial Ciudad Nueva

José Picón, 28 - 28028 Madrid

ciudadnueva.es

ISBN: 978-84-9715-340-9

Dipòsit legal: M-871-2016

Imprimeix: Estugraf Impresores - Ciempozuelos (Madrid)

Introducció

Aquestes pàgines componen un llibre de llum. Han estat escrites per Déu, per mitjà de la saviesa de l'Esperit, en una ànima que ha deixat transparentar amb puresa i responsabilitat eclesial tot el que ha rebut. Han estat ofertes a l'Església com un missatge elevat i urgent, que es resumeix en aquelles dues realitats inseparables que evoquen dos moments decisius de la vida de Jesús: la seva pregària sacerdotal per la unitat (*Jn* 17, 21-23) i el seu crit d'abandó des de la creu (*Mt* 27, 46). Amb la simplicitat familiar davant de les coses autèntiques i essencials, les anomenem *la unitat i Jesús Crucificat i Abandonat*.

En una carta del 1948, Chiara Lubich manifesta amb senzillesa aquesta experiència seva d'haver estat inspirada pel Senyor sobre aquests dos elements inseparables de l'espiritualitat cristiana: «El llibre de la llum que el Senyor va escrivint en la meva ànima té dos aspectes: una pàgina resplendent de misteriós amor, *Unitat*, i una pàgina lluminosa de misteriós dolor, *Jesús Abandonat*. Són dues cares d'una única medalla».

El Moviment dels Focolars viu des de fa molts anys pouant d'aquestes dues pàgines de llum, arrelat en l'amor a Jesús Abandonat i promovent la unitat dins i fora de l'Església. El radicalisme evangèlic de l'amor que el distingeix, com va dir Joan Pau II¹, es troba vivificat constantment per aquests dos fonaments de la seva espiritualitat.

En aquestes pàgines Chiara ens mostra, d'una manera com no ho havia fet abans mai, el dissenyi misteriós de Déu entorn de la unitat i de Jesús Abandonat: una essencial reconstrucció d'experiències, una acurada selecció de textos senzills –cartes, notes– vénen a recompondre, com un esplèndid mosaic, aquestes dues realitats, escrites amb el foc de l'Esperit en el seu cor, en el de les seves companyes i en el del grup inicial d'aquell Moviment de la unitat, ja fa molts anys, per arribar a ser patrimoni de tota l'Església i de la humanitat.

Com les paraules de l'Evangelí, com les coses més belles i genuïnes de l'experiència de l'Església, es proposen en un estil de «teologia narrativa», de relat senzill i autèntic del descobriment d'un gran Ideal que ha fascinat milers d'homes i dones del nostre temps arreu del món. Com a experiències de vida, no són només idees, tot i que siguin sublimes, sinó realitats per a ser viscudes, la comprensió de les quals creix amb la pròpia vida en l'Església i que estan destinades a dur a terme el Testament de Jesús: «Que tots siguin u».

¹ Cf. JOAN PAU II, *Discurs als membres del Moviment dels Focolars*, 19 agost 1984.

La unitat i Jesús Abandonat, en la seva inseparable reciprocitat, constitueixen una novetat absoluta en l'espiritualitat cristiana; són una revelació, un carisma, un do per a l'Església del nostre temps, tan oberta al misteri de la unitat i tan necessitada, en un món com el nostre, de descobrir el rostre i el cor de Jesús Abandonat, present en la humanitat.

La unitat i Jesús Abandonat, com a paraules sublimes de l'Evangeli, són una revelació del Verb Encarnat, de Jesús, l'únic Mestre; però alhora una revelació de Déu, que és Amor en la unitat trinitària que Ell vol manifestar al món, en l'abisme de la seva identificació amb la humanitat, que ens revela el crit de l'Abandonat. Com a punts culminants de l'experiència de Jesús, no són simples aspectes de l'espiritualitat cristiana per a ser col·locats al costat d'altres, sinó aspectes centrals de l'Evangeli en els quals resplendeix tota l'originalitat del missatge de Crist.

Aquests dos punts, com a sùmmum i síntesi, contenen totes les grans línies de l'espiritualitat evangèlica, les il·luminen i poden tornar-les a posar dins de l'harmonia del disseny de Déu. Són principis universals, que poden ser viscuts per tothom, en totes les vocacions; que permeten viure alhora, a nivell personal i comunitari, en la mateixa longitud d'ona de l'Esperit de Jesús; tenint els seus mateixos sentiments d'amor, en la unitat i en l'experiència indissoluble de la mort i de la resurrecció, en el trànsit continu i lluminós del dolor a l'amor, amb el mateix Esperit del Crucificat-Ressuscitat.

El llibre de Chiara comença parlant de la unitat i es tanca amb un altre capítol que podria dir-se profètic, també sobre la unitat. Són les pàgines lluminoses del misteriós amor de Déu, irradiades com a disseny del Senyor mateix sobre el nostre món, necessitat i ansiós d'unitat a tots els nivells, tot i sentir les contradiccions de les seves múltiples divisions. Però els capítols centrals del llibre parlen de Jesús Abandonat, que és precisament la clau de la unitat, el model, la culminació, l'autor de la unitat entre Déu i els homes, entre el cel i la terra, entre els homes i els pobles.

A través d'aquest meravellós entrellaçament que correspon al disseny de la salvació, es redescobreix la unitat com la vida divina que cal viure des d'ara a l'Església, segons el desig i la pregària de Jesús: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres» (Jn 17, 21). I es descobreix la «consagració» de Jesús al Pare fins a l'abandó en la creu, com a pas absolutament necessari per aconseguir aquesta unitat que Crist mateix ens va donar amb el seu Esperit, vessat sobre l'Església des del seu cor esquinçat pel dolor més profund, amb l'amor més intens i pur que hagi bategat mai en un cor d'home.

La unitat. Chiara amb les seves companyes, que ja la segueien en plena guerra, rellegeix l'Evangelí en els refugis antiaeris a la llum d'una espelma. Queda profundament impressionada per una pàgina que se li presenta,

amb tota la seva majestuosa i escultòrica veritat, com a paraula de Déu. És el capítol 17 de l'Evangeli segons sant Joan, la pregària de la unitat. Per una intuïció sobrenatural, comprèn que per aquella pàgina han nascut i que per aquella pàgina hauran de viure en l'Església, per *l'ut omnes*, resumint en un eslògan evangèlic allò que ja ha pres per complet els seus cors.

Les paraules de sant Joan, llegides i rellegides, viscudes i comentades, s'il·luminen recíprocament i esdevenen la clau per a entendre totes les altres paraules de l'Evangeli.

La descoberta és meravellosa. De sobte comprenen que la vida de Déu, la vida trinitària, és la unitat: «Com tu en mi i jo en tu...». I que aquesta ha de ser la vida dels cristians, que poden, que han de viure «a la manera» de la Trinitat.

L'experiència d'aquesta vida, que les impulsa a viure l'una per l'altra, l'una amb l'altra, «fent-se u» amb el proïsmo, eleva la seva vida a un pla sobrenatural constant i meravellós, a una alçària on la caritat és la llei suprema, condició primera i indispensable de qualsevol altra acció. Vivint en Déu, vivint la vida de Déu, es descobren les coses com Déu les veu i les vol, per una connaturalitat que brolla d'aquest amor en la unitat que és la vida a la manera de la Trinitat.

No hi ha cap dubte que una saviesa sobrenatural, que un carisma de l'Esperit Sant hagi estat a la base d'un descobriment tan nou i tan elevat, gosaria dir gairebé inèdit a l'Església fins aquest moment, encara que intuït i anunciat en l'espiritualitat cristiana. Es pot afirmar

que ens trobem aquí davant d'un carisma nascut d'una pàgina de l'Evangelí, que aquesta vegada no és la pàgina de la pobresa, de la pregària o de les obres de misericòrdia, sinó aquella que revela el misteri de la unitat, el fi mateix de la vinguda de Crist entre els homes, de la seva mort i la seva resurrecció.

La unitat, vida de Déu, mesura radical de l'existència, porta com a conseqüència el desig i el compromís de ser com Jesús, de ser Jesús, de viure com Ell i en Ell, de deixar-se viure per Ell, per poder viure la vida divina. Exigència radical de morir perquè Ell visqui. Però experiència comunitària trasbalsadora d'una relació nova amb els altres, de Jesús a Jesús, fins a morir junts a fi que «Jesús enmig» sigui la vida de tots.

Una lògica espiritual i teològica sosté de manera irrefutable totes les experiències, les intuïcions que Chiara ha practicat i escrit a propòsit de la unitat, encara que tinguin el gust de l'inèdit, la meravella de la novetat. Sí, es tracta d'una novetat que eleva l'espiritualitat comunitària i eclesial fins convertir-la en una espiritualitat trinitària, una espiritualitat de la unitat en la qual l'amor i les exigències d'aquest amor són d'una mesura trinitària: «...com tu en mi i jo en tu».

Amb aquesta experiència carismàtica s'anuncia a l'Església l'hora de la unitat, d'una espiritualitat comunitària i eclesial «a cos místic», a l'alba d'un temps nou per a l'Església, quan aquesta es desvetlla en les ànimes -segons l'encertada expressió de Romano Guardini- i quan Pius XII, precisament en aquell any de 1943 en